

Sygn. akt I CSK 98/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z wniosku S. P. i W. P.

przy uczestnictwie A. Ś.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 października 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika

od postanowienia Sądu Okręgowego w W.

z dnia 16 października 2013 r., sygn. akt IV Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od uczestnika na rzecz wnioskodawców kwotę 500
(pięćset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżący powołał się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), to nie występuje ta przesłanka przyjęcia jej do rozpoznania.

O oczywistej zasadności skargi kasacyjnej możemy mówić wtedy, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają jej uwzględnienie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepublikowane). Innymi słowy przesłanka ta występuje, gdy sprawie dopuszczono się takiego naruszenia prawa, które jest widoczne „na pierwszy rzut oka” i nie nasuwa wątpliwości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 września 2007 r., III CSK 219/07, niepublikowane).

Skarżąca powołując się na tę przesłankę ma obowiązek przedstawienia, na jakiej podstawie swoje twierdzenia opiera i które z przepisów zostały naruszone w sposób kwalifikowany. Konieczne jest zatem przedstawienie takich zarzutów, które wskazują na oczywiste tj. kwalifikowane naruszenie przez sąd zasad orzekania w demokratycznym państwie prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2009 r., I CSK 126/09, niepublikowane).

Skarga kasacyjna nie jest oczywiście uzasadniona, albowiem zaskarżone orzeczenie nie narusza prawa w kwalifikowany sposób. Ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy nie były jednoznaczne np. ustalił, że ojciec wnioskodawców objął w posiadanie sporną nieruchomość na podstawie umowy zawartej z Z. C. bez wskazania rodzaju tej umowy. Sąd Okręgowy natomiast z odwołaniem się do zeznań konkretnych świadków ustalił, że była to nieformalna sprzedaż. Ustaleniem tym Sąd Najwyższy był związany (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), a dawało ono podstawę do oceny, że poprzednik prawny wnioskodawców objął we władanie przedmiotową nieruchomość, jako posiadacz samoistny.

O oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie można wnioskować na podstawie zakwestionowania podstawy faktycznej rozstrzygnięcia. Tymczasem, szereg argumentów powoływanych przez skarżącego w uzasadnieniu skargi kasacyjnej dotyczy ustaleń faktycznych. Zarówno wnioskodawcy, jak i ich poprzednik prawny władali sporną nieruchomością z wyłączeniem innych osób, w sposób jawny i widoczny dla otoczenia. Spadkobiercy osoby, która uzyskała posiadanie nieruchomości, lecz do chwili śmierci nie nabyła jej przez zasiedzenie, może żądać stwierdzenia na swoją rzecz z zaliczeniem okresu posiadania spadkodawcy (poprzednika) w takich częściach, w jakich dziedziczą (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 1993 r., II CRN 90/93, LEX nr 164845). Płacenie podatków nie jest ani warunkiem koniecznym, ani wystarczającym do wykazania samoistnego posiadania nieruchomości (por. wyrok Sądu Administracyjnego z dnia 17 listopada 2010 r., WNSA IV Sa/Po 497/10, LEX nr 1098400). Zastosowanie w okolicznościach sprawy domniemania unormowanego w art. 339 k.c. nie naruszało prawa w kwalifikowany sposób.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[aw]